

CHARLES DICKENS

POVESTE DE CRĂCIUN

Traducere de
ANA IRINA BENEÀ

Ilustrații de
DIANA TIVU

CORINT BOOKS

Cuprins

CAPITOLUL 1	
Stafia lui Marley	5
CAPITOLUL 2	
Primul dintre cele trei Spirite	47
CAPITOLUL 3	
Cel de-al doilea dintre cele trei Spirite	79
CAPITOLUL 4	
Ultimul dintre Spirite	127
CAPITOLUL 5	
Sfârșitul poveștii	159
<i>Dickens și Crăciunul</i>	172

CAPITOLUL 1

Stafia lui Marley

Marley era mort—ceea ce trebuie să precizăm de la bun început. Nu exista nici măcar o urmă de îndoială în această privință. Certificatul său de deces fusese semnat de preot, de funcționarul care-l redactase, de antreprenorul de pompe funebre și de cioclu. Scrooge însuși îl semnase, iar numele lui Scrooge era bine cotat la Bursă: avea puterea de a schimba absolut orice, după bunul său plac. Bătrânul Marley era mort, cum mort este un cui bătut în ușă¹.

Dar, atenție! Nu vreau să spun că eu aş ști, din propria experiență, ce este aşa de mort într-un cui bătut în ușă. Căci eu aş fi spus mai degrabă că un cui dintr-un sicriu este cea mai moartă bucată de fier din această breaslă a cuielor. Dar cum înțelepciunea înaintașilor noștri este întreruptă în această comparație, dacă

1. Proverb englezesc al cărui echivalent în limba română ar putea fi: „mort de-a binele“. (Notele îi aparțin traducătorului.)

eu, profanul, aş tulbura-o, patria însăşi s-ar duce de râpă. Îmi veţi permite, prin urmare, să repet cu toată tăria că Marley era mort ca un cui bătut în ușă.

Scrooge ştia că Marley era mort? Sigur că ştia. Cum ar fi putut să fie altfel? Scrooge şi Marley fuseseră parteneri nu mai ştiu câtă ani. Tocmai de aceea, Scrooge fusese unicul său executor testamentar, unicul administrator, unicul împuternicit, unicul moştenitor şi unicul său însuşitor pe ultimul drum. Iar însuşi Scrooge, care nu fusese deloc tulburat de tristul eveniment, în ziua înmormântării se dovedise a fi un excelent om de afaceri şi celebrase acest fapt printr-un profit neîndoiosnic.

Fiindcă am pomenit de înmormântarea lui Marley, mă întorc la punctul de la care am pornit. Nu există niciun dubiu că Marley era mort. Acest fapt trebuie foarte bine înțeles, altfel povestirea pe care urmează să o depăn nu va avea nimic ieşit din comun. Căci, dacă nu am fi pe deplin convins că tatăl lui Hamlet a murit înainte de începutul piesei, nu ar fi nimic extraordinar în faptul că a ieşit la plimbare în mijlocul nopţii, în bătaia vântului de miazăzi, pe meterezele propriului castel, aşa cum nu ar mira prea tare pe nimeni apariţia, după lăsarea nopţii, a unui domn oarecare, între două vârste, într-un loc mai răcoros—să spunem, de pildă, cimitirul Bisericii Sf. Paul—şi cu atât mai puţin ar îndrepătaţi zdruncinarea în toată puterea cuvântului a subredei mintii a fiului său.

Scrooge nu renunţase însă niciodată la numele bătrânului Marley. Îl vedem şi acum, după ani de zile, deasupra intrării în ceea ce poate fi considerat biroul său—*Scrooge & Marley*. Firma era cunoscută de toată lumea sub acest nume. Uneori, cei ce nu-l ştiau prea bine îi ziceau lui Scrooge chiar Scrooge, iar alteleor îl strigau Marley. El însă răspundea la ambele nume: pentru el era totuna.

O, dar Scrooge era un individ îngrozitor: un păcatos bătrân, avar, hrăpăret, apucător, avid, ascuns, care scotea apă şi din piatră seacă! Dur şi tăios

ca o cremene din care nu se putea obține niciodată măcar o scânteie de generozitate; plin de ascunzișuri, singuratic și închis în sine ca într-o cochilie. Înghetul dinăuntrul lui îi încremenise trăsăturile bătrâne, îi strânse nasul cel ascuțit, îi zbârcise obrazul, iar mersul i-l făcuse țeapăn. Ochii i se înroșiseră, buzele-i subțiri ajunseseră vi-neții, iar vorba-i era aspră, rostită cu glas tăios. S-ar fi putut spune că avea chiciură pe creștet, pe sprâncene și pe bărbia-i țepoasă. Purta peste tot cu el această temperatură joasă—biroul său părea înghețat chiar și în zilele cele mai fierbinți de vară, și nici de Crăciun nu se încălzea măcar cu un grad.

Căldura sau frigul din exterior nu aveau niciun efect asupra lui Scrooge. Nici căldura cea mai mare nu-l putea încălzi, nici frigul cel mai aprig nu-l putea înfrigura. Nici vântul cel mai aspru nu era mai aspru decât el, nici cea mai cumplită ninsoare nu acoperea tot ce-i ieșea în cale aşa cum făcea el când se așternea la drum, nici cel mai necruțător torrent nu era atât de neîndurător ca el. Vremea cea mai căinoasă nu știa ea însăși ce soi de om putea fi acesta. Căci și cea mai vijelioasă ploaie, și zăpada,

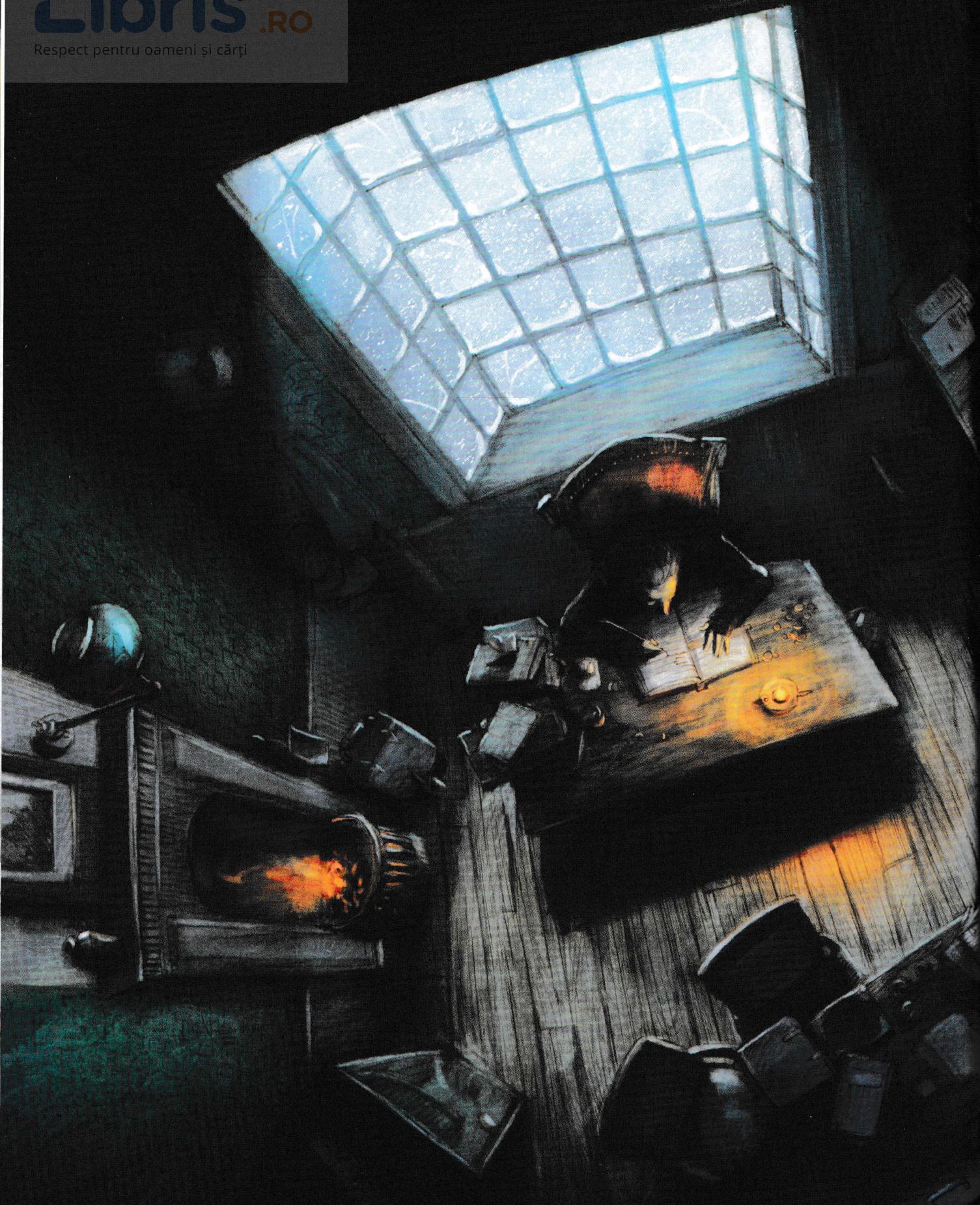
și grindina, și lapovița, toate puteau să se laude cu un lucru: ele, și nu o dată, cădeau mai cu milă, Scrooge, însă, niciodată.

Pe el, nimeni nu-l oprise măcar o dată pe stradă ca să-i spună, cu bucurie-n ochi: „Dragul meu Scrooge, ce mai faci? Când treci pe la mine?” Niciun cerșetor nu-i ceruse vreodată un ban, niciun copil nu-l întrebăse cât era ceasul, niciun om, bărbat sau femeie, nu-l întrebăse măcar o dată în toată viața lui care era drumul spre cutare sau cutare loc. Până și cainii însotitori ai orbilor păreau să-l cunoască: dacă-l vedeau venind, își tărau stăpânii spre porțile caselor ori în curți și apoi dădeau din coadă ca și cum ar fi spus: „Decât ochi răi, mai bine lipsă, stăpâne-al meu fără de lumina ochilor.”

Dar puțin îi păsa lui Scrooge! Era exact ce-și dorea. Toți cei care-l cunoșteau spuneau că lui îi convenea de minune să-și croiască drumul în viață cât mai departe de mulțimea din jur, avertizând pe oricine-i arăta măcar o urmă de compasiune umană că ar face bine să rămână la distanță.

Într-o bună zi—și nu una oarecare, ci chiar în cea mai frumoasă zi a anului, de Ajunul Crăciunului—, bătrânul Scrooge stătea în biroul său, preocupat de socotelile lui. Era o vreme rece, posomorâtă și aspră și, de parcă n-ar fi fost de ajuns, mai era și cețoasă. Auzea oamenii de afară, din curte, cum se mișcau de colo până colo gâfâind, frecându-și palmele și încercând să-și încalzească picioarele în vreme ce tropăiau pe pietrele caldarâmului. Orologiile din oraș tocmai bătuseră orele trei, însă întunericul aproape că se așternuse: nu fusese lumină aproape întreaga zi, iar lumânările pâlpâiau la ferestrele din birourile învecinate, ca niște pete roșietice în aerul îmbâcsit. Ceața se prelingea prin fiecare crăpătură din ziduri și prin fiecare gaură de cheie. Era atât de groasă, încât, prin curtea îngustă, casele de peste drum se vedea doar ca niște fantome. La vedere pâclei care cobora peste pământ și întuneca tot ce era în jur, puteai să crezi că Natura pregătea ceva de proporții, că vei trăi zile de coșmar.

Ușa de la biroul lui Scrooge era deschisă, pentru ca acesta să poată sta cu ochii pe funcționarul său care copia scrisori în cămăruță

amărâtă, asemănătoare unei celule, din spate. Scrooge avea aprins un foc foarte mic, dar cel al funcționarului era cu mult mai mic, atât de mic, încât părea făcut dintr-un singur tăciune. Însă nici chip să-l mai înțească, pentru că Scrooge ținea căldarea de cărbuni în biroul său, iar de fiecare dată când funcționarul venea cu lopățica, stăpânul său prevestea că probabil cât de curând ei doi aveau să-și încheie socotele. Drept pentru care funcționarul își trăgea pe spate șalul său alb de lână și se străduia să se încălzească la flacăra lumânării—nefiind însă un om cu multă imaginație, dădea greș în această încercare.

— Crăciun fericit, unchiule! Dumnezeu să te aibă în paza Sa! răsună o voce voioasă.

Era nepotul lui Scrooge, care se apropiase de el atât de iute, încât numai cuvintele rostite îi trădaseră prezența.

— Pfiu! zise Scrooge. Prostii!

Nepotul lui Scrooge se încălzise atât de tare, mergând grăbit prin ceața și prin frigul de afară, încât radia cu totul—fața îi era îmbujorată și frumoasă, ochii îi scânteiau, iar din gură îi ieșeau aburi.

— Crăciunul e o prostie, unchiule? îl întrebă nepotul său. Sunt sigur că nici tu nu crezi asta!

— Ba cred, îi răspunse Scrooge. Crăciun fericit, auzi! Ce drept ai tu să fii fericit? Ce motiv ai să fii fericit? Doar ești destul de sărac.

— În cazul acesta, continuă vesel nepotul, ce drept ai tu să fii posomorât? Ce motiv ai să fii ursuz? Doar ești destul de bogat.

Negăsind pe moment niciun răspuns mai bun, Scrooge făcu din nou „Pfiu!“, adăugând „Prostii!“.

— Nu fi supărat, unchiule, zise nepotul.

ROBUTER

Respect pentru oameni și căți